

תת"ע 9449/01/23 - מוחמד סעיד ג'בארין נגד מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 9449-01-23 מדינת ישראל נ' ג'בארין
תיק חיצוני: 14124212185

מספר בקשה: 2

מוחמד סעיד ג'בארין
מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה

לפני
מבקש
נגד
משיבה
כבוד השופטת עידית פלד

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 23.3.23.

כנגד המבקש הוגש ביום 13.1.23 כתב אישום המייחס לו עבירה של אי ציות לאור אדום ברמזור בניגוד לתקנה 22(א) לתקנות התעבורה, עבירה מיום 16.11.21.

ישיבת הקראה נקבעה ליום 23.3.23, אך המבקש לא התייצב לדיון, ובנסיבות בהן הוצג אישור מסירת הזמנה לדיון אשר לא נדרש, נשפט המבקש בהיעדרו, ונדון לקנס כספי - קנס המקור הקבוע בצדה של העבירה.

בבקשה מיום 1.5.23 טען הנאשם, כי הגיש ביום 17.11.21 בקשה להישפט, אך לא קיבל הזמנה לדיון ולא ידע על קיומו של הדיון מסיבות שאינן תלויות בו. עוד טען הנאשם, כי כתב האישום הוגש בחלוף יותר משנה מיום שנתקבלה בקשתו להישפט, וחלה התיישנות; ואי ביטול פסק הדין יגרום לנאשם עיוות דין מובהק.

המשיבה התנגדה לבקשה וטענה, כי הזמנה לדיון נשלחה לנאשם באמצעות בא כוחו לכתובת שמסר בבקשה להישפט וחזרה בציון 'לא נדרש'; וכי הזמנה לדיון נשלחה לנאשם תוך פחות משנה מהמועד בו הודיע הנאשם על רצונו להישפט ולא חלה התיישנות.

דיון בבקשה נקבע ליום 15.10.23; ובשל מצב החירום נדחה להיום.

בדין היום 1.4.24 טען ב"כ הנאשם כי הזימון לא נשלח לנאשם אלא נשלח לב"כ, ולא התקבל; וכי ייגרם לנאשם עיוות דין, נוכח טענתו שלא ביצע את העבירה; ויש לתת לו את יומו בבית המשפט.

המאשימה חזרה על התנגדותה, והפנתה לבקשה להישפט שהוגשה (ת/2) ובה כתובת עוה"ד אליה נשלח הזימון למשפט, אשר חזר בציון 'לא נדרש'; וכן הפנתה להודעת תשלום קנס וזכ"ד (ת/3).

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ושקלתי את מכלול הנסיבות, אינני מוצאת מקום לקבל את הבקשה.

בית המשפט ייעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש אם הייתה הצדקה להיעדרו מן הדיון או אם קיים חשש שנגרם לו עיוות דין.

אשר לתנאי הראשון - אני סבורה כי זה לא מתקיים בענייננו, שעה שמאישור המסירה בתיק בית המשפט (וכולל את מספר הדו"ח, שמו של ב"כ המבקש, כתובתו כולל ת.ד., וכן סטטוס המסירה, שם וחתמת עובד הדואר ותאריך המסירה) עולה, כי הזמנה לדין נשלחה לב"כ המבקש, לפי הפרטים שנמסרו בבקשה להישפט (ת/2) וחזרה בציון 'לא נדרש'. נקבע, כי "משמעות אישור מסירה בו מצוין כי הדואר "לא נדרש", כשמה כן היא, שהמערער לא ניגש לדואר ולמעשה **נמנע מלדרוש את הדו"ח** שנשלח אליו בדואר רשום. מכאן, הנטל עובר למערער להראות כי מחדלו אינו תוצאה של הימנעות מכוונת, אלא כי מדובר **בסיבות שאינן תלויות בו**". (עפת (מחוזי חיפה) 2047-09-22 **סלומן נ' מדינת ישראל**, 24.10.22, פסקה 7);

ולא הוכח כי ההזמנה לדין לא התקבלה מסיבות שאינן תלויות בנמען ולא עקב הימנעותו מלקבלה, ולא הוצגה כל ראיה שיש בה כדי לסתור את חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם**; רע"פ 805/09 **שמואל פרפרה נ' מדינת ישראל**)

אין גם לקבל את הטענה, כי ההזמנה לדין לא נשלחה למבקש עצמו, שעה שהמבקש זומן באמצעות בא כוחו, אשר הגיש את הבקשה להישפט (ת/2), וההזמנה לדין נשלחה לפי הפרטים שמסר בבקשה להישפט; ולא נפל פגם כלשהו בעובדה כי הזימון לא נשלח גם למבקש עצמו. ראו עפ"ת (מחוזי חי') 18315-01-23 **מוחמד אנבאריה נ' מדינת ישראל** (נבו 29.03.2023): "אין חולק כי המערער זומן כדין **באמצעות בא כוחו**. בנסיבות אלה, לא מצאתי כי נפל פגם כלשהו בעובדה שלא נשלח זימון מקביל **גם למערער**. בכגון דא, המשטרה פעלה על פי בקשתו של המערער כי הזימון למשפט יישלח **לבא כוחו**".

משאלו פני הדברים, לא הוכח כי היתה הצדקה להיעדרו של המבקש מן הדיון שהתקיים בהיעדרו.

אשר לתנאי השני - אני סבורה כי גם תנאי זה לא מתקיים בענייננו, שעה שהמבקש לא הציג טעמים של ממש לביסוס כפירתו, ולא הצביע על שיקולים הנתמכים בתשתית ראייתית כלשהי שיש בה פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, כנדרש על פי הפסיקה, על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין; ועל פי הפסיקה, אין די בהכחשת העבירה בעלמא בכדי להקים חשש לעיוות דין (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (פורסם בנבו, 25.03.2018)).

כפי שנפסק, "אין די בהעלאת טענה בעלמא, לפיה, "המערער כופר במיוחס לו בכתב האישום, וסיכויי הגנתו טובים מאוד", כדי להצביע על חשש מפני עיוות דין. גם טענה לפיה, המערער "משוכנע שלא ביצע את העבירה המיוחסת לו, כפי שמיוחס לו בכתב האישום" (כנטען בבקשה בבית המשפט קמא), היא טענה בעלמא שאינה מבוססת. (עפ"ת (מחוזי חי') 18315-01-23 מוחמד אגבאריה נ' מדינת ישראל (נבו 29.03.2023) פסקה 13).

יתרה מכך, מעיון בנסיבות המקרה בדו"ח (ת/3) עולה כי השוטר ציינה "...הבחנתי ברכב הנ"ל חונה על המדרכה, בעת בדיקת הרכב הבחנתי בנהג מגיע לרכב בריצה, באמצעות הכריזה הורתי לנהג לעמוד במקום ולהמתין מאחר והוא מקבל דוח. הנהג שמע את דבריי סרב להמתין שאחצה את הכביש נכנס לרכב והחל בנסיעה על הלל יפה לדרום כשהנהגת שותפה שאיתי מפרססת אחר הרכב ומבחינה בו ברמזור של הלל יפה ביאליק כשאנחנו אחריו חוצה את הרמזור באור אדום מלא ופונה ימינה למערב, שוב קראתי בכריזה הפעלתי סירנה נסענו אחריו עד שנעצר בבטחה", וצוין "נשמר קשר עין, אור יום ראות טובה", וכי הנהג זוהה על פי רישיון נהיגה + תמונה. בזכ"ד צוין "...הבחנתי ברכב טנדר פולצווגן שחור ללא נהג עומד עם 2 גלגלים על המדרכה, באתי לפרסס בכיכר ולפתע הבחנו בנהג שהלך לכיוון הרכב. השוטר כרזה לו בכריזה "לא לנסוע ולחכות במקום", כאשר סיימתי את הפרסה בכיכר הרכב היה ברמזור בצומת הלל יפה פינת ביאליק ועמד ברמזור אדום ופתאום הטנדר התחיל בנסיע איטית לכיוון הצומת, עבר את המעבר חצייה ופנה ימינה לרחוק ביאליק כאשר עבר ברמזור אדום מלא. אנחנו היינו אחריו וראיתי את הרכב בברור מבצע את העבירה. ... השוטר הסבירה לנהג את העבירה שהוא ביצע אך הנהג לא הסכים עם השוטר והתלהם. בסוף כאשר השוטר הביאה לו את הדוח, הנהג צעק שהיא תשלם בבריאות שלה, ושיהיה לה לתרופות." (הדגשות שלי, ע.פ.).

מדובר אם כן במקרה שהשוטר ושותפתה ראו את ביצוע העבירה כשהן אחרי הרכב והייתה להן אפשרות ברורה להבחין ברכב עובר את הרמזור באור אדום; והמבקש לא הצביע על שיקולים הנתמכים בתשתית ראייתית כלשהי שיש בה פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, כנדרש על פי הפסיקה, על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין.

אמנם המבקש טוען כי כלל לא ביצע את העבירה, ואף ציין זאת בפני השוטר אשר כתבה את הדו"ח, אך אין בדברים אלה כדי להוות סיבה לביטול פסק הדין. וראו רע"פ 1773/04 אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 23.02.2004): "העובדה שהמבקש כפר בפני השוטר שרשם את הדו"ח ובפני בית המשפט אין משמעותה שיש לבטל את פסק הדין כדי למנוע עיוות דין. לשיטה זו - כל מי שכופר ולא התייצב זכאי לביטול פסק-דין, ולא היא."

גם טענת ההתיישנות דינה להידחות. מעת שהגיש הנאשם בקשה להישפט, המועד הקובע הוא מועד משלוח הזמנה למשפט לפי סעיף 230, והיה על המאשימה לשלוח לנאשם הזמנה למשפט בתוך שנה מיום קבלת הודעתו על רצונו להישפט. ובענייננו, היות שהבקשה להישפט הוגשה ביום 17.11.21, וההזמנה לדין נשלחה והוחזרה לשולח בציון 'לא נדרש' ביום 24.1.22, הרי שלא עברה התקופה האמורה.

אין גם בטענה, כי המבקש הגיש בקשה להישפט ויש לתת לו את יומו בבית המשפט, כדי להצדיק להיעתר לבקשה. וראו עפ"ת (מחוזי חי') 25991-10-22 נתן איזגיאייב נ' מדינת ישראל (נבו 15.12.2022) בפסקה 14: "איני יכול להסכים עם טענת הסנגור המלומד, כפי שעלתה בדיון, לפיה, "כאשר אדם מבקש להישפט וטורח וטוען שלא קיבל ומכחיש הגם נסיבות הדו"ח, 'יש לתת לו יומו בבית המשפט' וגם חויבו בהוצאות של 500 ₪". קבלת טענה מעין זו, משמעותה ביטול הלכה למעשה של חזקת המסירה, שכן כל אימת שמועלית טענה על ידי מי ש"טרח" וביקש להישפט, כי לא קיבל את

הזימון, יש לבטל את שפיטתו בהעדר, מבלי שהונח כל הסבר ומבלי שניתנה כל הוכחה לעניין הסירוב לדרוש את הדואר."

לפיכך, הבקשה נדחית.

עיכוב הביצוע שניתן מבוטל בזאת.

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, כ"ב אדר ב' תשפ"ד, 01 אפריל 2024, בהעדר הצדדים.